

Eva Plachá: Internet a čajová růže

Přínos telefonu a internetu je obzvláště pro nás - lidi s handicapem - neoddiskutovatelný. Pomineme-li přístup k informacím, je tu i neméně podstatný fenomén komunikace, vznikajících přátelství i důvěrných vztahů. Internet je prostě i o vztazích, štěstí, náhodě a naději.

Můj muž odešel tam, odkud se nikdo nevrátí. Už sedm let jsem sama, ale ne osamělá. Mám rodinu, děti, přátele, kamarády, i jeden bližší než ostatní tu je, jsme spolu často a rádi, ale můj životní partner to není (mimo jiné - i my dva se dali dohromady na kurzu redakční práce inzerovaném prostřednictvím internetu).

Současný svět - tedy alespoň nezadaní jedinci - šílí internetovými seznamkami. Spíš to odsuzuji. Nabízet se jako zboží ve výprodeji je nějak mimo moji etiku. To jen ďábel ponoukal „zkus to“. Nemusíš dávat inzerát, jen se jukni. Tak jsem se jukla.

A tady máte můj příběh jak z červené knihovny našich prababiček.

Vybrala jsem seznamku, vyplnila dotazník, e-mailem obdržela inzeráty pánů přiměřené věkové skupiny. Připomínali hejno tokajících tetřevů. Natrásali peří, klapali zlatými zobáky, pyšně chřestili finančním zajištěním i kdovíjak nabytým majetkem včetně modelů nejdražších aut. Ješitnost nekapala, tekla proudem. „Se mnou se ještě žádná žena nenudila, jsem dost hezký, myslím, že jsem vtipný...A všichni bez výjimky byli milí, příjemní, chápaví, tolerantní a bezkonfliktní. Děs a běs.

A tak mou romantickou tramskou dušičku nemohlo neupoutat: *„Jsem sám a trápím se tím. Smím se pokusit o kontakt ? Zn: „Tulák po hvězdách“.*

A na mé: *„Jsem sama, ale netrápí mne to. Pokus o kontakt povolen Zn: „Mlhovina Andromédy,“* přišla odezva: *Jste vtipná, dobrá deviza. Děkuji za odpověď. Najdu si Vás. Pro začátek - máte u mne čajovou růži.*

„Strč si ji za klobouk - a jestli mne chceš najít, jsem zvědavá, jak,“ pomyslela jsem si jedovatě a už jsem neodpověděla. Dál nebylo nic. Tulák se asi zatoulal jinač - usoudila jsem, a bylo mi to srdečně „šumák“.

Asi za půl roku jsem přišla domů, a ještě polovysvělečená ze zimního kabátu jsem se hnala k řídicímu telefonu. „Co máte na sobě?,“ ptal se neznámý hlas. Už jednou mne kdosi v telefonu omylem považoval za „pracovnici“ erotického klubu a měl pro mne „kšeft“ - rajcovní večírek s dvěma Němci a teď zas tohle. Začala jsem vidět rudě: „Vy úchyle, zřejmě voláte linku sex po telefonu a očekáváte, že začnu vrnět, mazlivě šišlat, slintat a líčit vám své vnady a odhazování sexyprádla,“ hulákala jsem. „Spletl jste se. Jsem ufuněná ženská, co se před minutou přičítala domů s nákupem. Ale abyste nepřišel zkrátka - právě odhazuji v dál svůj zimní kabát v barvě lososa. A má kožeskinovou kapuci,“ dodala jsem zlomyslně a praštila sluchátkem.

Měsíc nato vycházím ve svém oblíbeném kabátku z naší samoobsluhy a dobíhám autobus. „Hallóóó,“ slyším za sebou. „Madam v lososím kabátě. Neujeďte mi!“ Hnal se ke mně pěkný chlap, a cpal mi čajovou růži. Kdo by odolal? Já ne. Na dosah byla hospůdka a dvě piva nás

spřátelila raz dva. Přiznal, že on je ten telefonní úchyl. Jen tu fintu, jak od seznamky získal můj telefon, odmítl prozradit. Najít dle čísla adresu už asi bylo snazší. Rozhodl se číhat před nejbližším obchodem. Hauptrefa (tedy já) přišla hned napodruhé.

Jmenuje se Adam. Já Eva. Takže kdoví, jestli mne nakonec ještě nečeká „vyhnání z ráje“. Ale tomu by přece měl předcházet hřích. Nebo ne??? No uvidíme.

Zatím je to na nejlepší cestě.

Tak to je můj internetový happyend + důkaz toho, že nejen trpělivost, ale i internet přináší růže.

Všem přeji aspoň tu naději a co nejvíc růží.